

— За северна България! Идемъ отъ Софийско, та спрѣхме тукъ да се отморимъ.

— Добре се отморявате, — засмѣхме се ние.

— Да разкараме мжката, чорбаджи. Да не речете, че сме много весели.

— Е, хайде разкарвайте я!

Единъ младъ, едъръ циганинъ се приближи къмъ насъ и запита:

— Ще дадете ли по едно левче, за да ви поиграе мечката хоро? — И, безъ да чака нашето съгласие, той грабна гждулката, отвърза мечката и я задърпа.

— Хайде, Пенке, да поиграешъ на господата хоро!...

Засвири мечкарътъ и още по-силно задърпа синджира. Но уморената отъ дългия пжтъ мечка нѣмаше желание да играе и продължаваше да лежи. Разсърди се мечкарътъ, грабна една голѣма тояга и почна да удря непослушницата. Изведнажъ мечката скочи настрѣхнала и изрева. Грабна като перце своя мжчителъ, бухна го о земята и почна да го налага съ своитѣ огромни лапи. Ние, кой знае какъ, се намѣрихме по дърветата и съ страхъ отъ тамъ гледахме разярената мечка. Нѣколко смѣлчаци цигани се притекоха на помощъ на своя другаръ, но и тѣхъ